

บทนำ

ถามโลกหล้าว่ารักคือสิ่งใด
บินล่องจากทักษิณสู่อุดร
ยามอยู่ร่วมแสนสุข
ยิ่งกว่าหญิงชายรักมัน
ทางหมิ่นลิ้มมาลอยละล่อง
เดียวตายต่อไปเพื่อผู้ใด

จึงดลให้ตอบแทนด้วยชีวิต
ปีกเคียงคู่ร่วมกันที่หนาวร้อน
ยามพราวทวิทุกซ์
เจ้าคงคะนึง...
พันภูผาหิมะสายัณฑ์

บทโมอวีเออร์ กวีหยวนเฮ่าเวิน* รจนา

* หยวนเฮ่าเวิน กวีสมัยราชวงศ์จีน ระหว่างเดินทางไปสอบเข้ารับราชการ เขาพบพธวนจับห่านป่าได้ สอบถามได้ความว่าพธวนจับห่านป่าได้ตัวหนึ่งและฆ่าทิ้ง อีกตัวที่รอดบ่วงไปเห็นคู่ของตนตายก็เอาหัวกระแทกดินตายตามไป หยวนเฮ่าเวินสลดใจจึงขอซื้อห่านป่าทั้งคู่มาฝังไว้ร่วมกันริมแม่น้ำ ให้ชื่อว่าเนินห่านป่า และแต่งบทกวีไว้อาลัย บทกวีที่ยกมานี้เป็นตอนแรกของบทกวีทั้งหมด

ตามรักรองเนม

ในความมืดมิดที่แม้กระทั่งยื่นมือออกไปก็มองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า ที่ว่าง
เจ็บแสนสาหัสราวฝูงมดนับหมื่นขนอนไซ อนุสติของเขาค่อยๆ พลัดพราย
หายเลือน

เดือนแล้วเดือนเล่า ปีแล้วปีเล่าที่ถูกกักขังในคุกมืดไม่เห็นแสงตะวัน
ความทรงจำของเขาค่อยๆ ถูกความดำมืดอันแสนยาวนานกัดกินทีละเล็กละ
น้อย

ห้าสิบปีต่อมา ความทรงจำที่หลงค้างอยู่ในห้วงสมองของเขามีเพียง
นามของคนผู้หนึ่ง...

อันเออร์ อันเออร์... เขาพยายามไม่ให้ชื่อที่จารึกอยู่ในห้วงสมองนี้ถูก
ความมืดมนอนธการอันไร้ขอบเขตกลืนหายไป

เขาจะลืมนางไม่ได้ ไม่ได้... เขารับปากนางว่า...

พอคิดถึงตรงนั้นเขาก็ขมวดคิ้วครุ่นคิด เขารับปากนางว่าอะไร

ผ่านมาอีกสามสิบปี ความเจ็บปวดทรมานราวมดขอนกินหัวใจนั้น
ด้านขวาไปเสียนานแล้ว ใบหน้างุนงงของเขามีแต่ความว่างเปล่า รู้สึกเหมือน
ตนลืมนั่นเรื่องที่สำคัญมากไปเรื่องหนึ่ง

แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็คิดไม่ออกว่าเรื่องที่ลืมนั้นคืออะไร

แม้จะเสปสุขความมั่งคั่งและยศศักดิ์บนโลกมนุษย์มาแล้วสิ้น แต่แปด
สิบปีมานี้นางไม่เคยยิ้มแยม จนกระทั่งวันที่ยมทูตมาพานางจากไปนั่นเอง
นางจึงเผยรอยยิ้มแรกในรอบแปดสิบปี

ในที่สุตนางก็ตายเสียที มีโอกาสกลับชาติไปพบเขาแล้ว!

"ไม่ ข้าไม่ดื่มน้ำแกงยายเม็ง* ไม่ดื่มเด็ดขาด!"

นางดินรนขัดขืน บ้วนน้ำแกงยายเม็งที่ถูกรอกเข้าปากออกมา

"ดื่มเสียเถิด ครึ่งก่อนข้าปล่อยให้เจ้าสาตทั้งไปครึ่งหนึ่ง ท้ายสุดยังคงความทรงจำในชาติก่อนได้ ทำให้เจ้าต้องใช้ชีวิตขมขื่นเหมือนคนไร้วิญญาณอยู่ในโลกมนุษย์ถึงแปดสิบปี"

"ข้าไม่ดื่ม ชาตินี้ข้ารอจนจะพบเขาแน่แล้ว ข้าจะลืมนเขาได้อย่างไร ท่านยาย ขอร้องเถิด ข้าจะลืมนเขาได้อย่างไรกัน!"

"ต่อให้เจ้าไม่ลืมนเขา ก็เชื่อว่าพอไปเกิดแล้วจะได้พบเขาแน่ๆ การมีความทรงจำของชาติก่อนติดตัวรังแต่จะทำให้เจ้าทุกข์ยิ่งขึ้นเป็นทวีคูณ"

ท่านยายเม็งถอนหายใจ เวทนาความยึดมั่นในรักของนาง

"ชาตินี้ข้าต้องหาเขาให้พบให้ได้ ไม่ว่าจะลำบากสักเพียงไหน ข้าก็ยินดีทน...ไม่..."

ท่านยายเม็งฉวยโอกาสที่นางกล่าววจา ใช้ให้สมุนผีจับนางไว้แน่น และกรอกน้ำแกงยายเม็งเข้าปากนางถึงสองชามเต็มๆ เพื่อลบล้างความทรงจำทั้งหลายในอดีตชาติ

"มนุษย์เป็นทุกข์ก็เพราะยึดมั่นในรักนี่ละ ข้าทำเพราะหวังดีกับเจ้า อย่าได้ให้เรื่องในชาติก่อนมาบั่นป่วนหัวใจเจ้าอีกเลย"

นางไม่อาจขยับร่าง จำต้องถูกจับกรอกน้ำแกงยายเม็งลงไปปากทางตากลับไหลรินซึ่งหยาดน้ำแห่งความทุกข์ไม่รู้จักเหือดแห้ง...

* ด้านานจีนเกี่ยวกับประวัติท่านยายเม็งและวิธีการปรุงน้ำแกงมีอยู่หลายสำนวน แต่ละสำนวนมีความพิสดารต่างกันไป แต่จุดที่เหมือนกันคือเมื่อวิญญาณทั้งหลายได้รับการพิพากษาให้ไปเกิดใหม่ จะต้องถูกกุมตัวมาดื่มน้ำแกงยายเม็งซึ่งเป็นเทพในมรกตก่อนเพื่อลบล้างความทรงจำในอดีตชาติ หากวิญญาณดวงใดไม่ยอมดื่ม ก็จะถูกสมุนผีบังคับจับกรอกโดยไม่ละเว้น

7

เดือนสาม ฤดูใบไม้ผลิอบอุ่น ดอกท้อแดงเจิดฉาย ต้นหลิวเขียวขจี
น้ำใสเป็นคลื่นตามสายลม สีสนั้แห่งฤดูใบไม้ผลิสดใสอยู่ทั่วทุกแห่งหน
เมื่อคืนฝนโปรยปราย บนถนนหนทางมีโคลนเลนเฉอะแฉะ รถม้าจึง
เดินทางไปได้ไม่เร็วนัก

จื่อหลัวเลิกม่านรถและยื่นศีรษะออกมาชม ดวงหน้ารูปไข่ขาวสะอาด
อ่อนเยาว์เผยรอยยิ้มบางๆ ดวงตาดำลึกใสมีชีวิตชีวาชื่นชมทัศนียภาพ
นอกหน้าต่างรถ ขณะที่นางยิ้มยิ้ม สองข้างแก้มปรากฏลักยิ้มบางๆ น่ารัก
นางกวาดตามองทิวทัศน์ฤดูใบไม้ผลิข้างทางอย่างสนอกสนใจ

"คุณหนู อากาศเย็นทีเดียว สวมเสื้อคลุมหน้อยนะเจ้าคะ"

สาวใช้ที่อยู่ในรถม้าด้วยหยิบเสื้อคลุมมาจะสวมให้นาง

จื่อหลัวโบกมือปฏิเสธ

"เสี่ยวซิว ข้าไม่หนาว อากาศเย็นในฤดูใบไม้ผลิเช่นนี้ช่างสบายนัก"

น้ำเสียงนางสดใส่กังวาน ไพเราะราวไข่มุกร่วงหล่นบนจานหยก

"สบาย? กลับไปขอย่าได้เป็นหวัดเขียว"

เสี่ยวชิวบ่นพึมพำ แต่ก็ไม่รู้จะทำเช่นไร ได้แต่เก็บเสื้อคลุมเข้าที่

"ไม่ทรอกน่า ข้าไม่ได้อ่อนแอถึงเพียงนั้นเสียหน่อย"

"ครวก่อนไม่รู้ใครกันนะเจ้าคะ รันจะวิ่งไปชมดอกเหมยตอนหิมะตกหนัก ทำยสุดวันรุ่งขึ้นก็ไม่สบายอยู่ถึงสิบกว่าวันจึงจะหาย"

เสี่ยวชิวกล่าวเข้า

"ครวนั้นข้าผลอไป เจ้าคูสิ ข้าอายุสิบแปดแล้ว ที่ต้องล้มหมอนนอนเสื่อนั้นนับครั้งได้... โอ๊ย!"

นางอุทานเบาๆ ล้อรดเพ่งย้ำผ่านหินก้อนใหญ่ ทำให้รดมักกระเทือนไปเล็กน้อย นางรีบจับหน้าต่างไว้แน่นไม่ให้ชวนเซไปทางอื่น ส่วนเสี่ยวชิวเสียหลักเซมาทับตัวนางจนนางต้องร้องออกมาเพราะหายใจแทบไม่ออก

"คุณหนู ท่านไม่เป็นไรใช่ไหมเจ้าคะ"

เสี่ยวชิวรีบถาม

"ไม่เป็นไร ว่าแต่เสี่ยวชิวเอ๋ย เจ้าอ้วนขึ้นใช่ไหม"

"ข้าเปล่า"

เสี่ยวชิวหน้าแดงรีบปฏิเสธ

"เปล่าหรือ"

จื่อหลัวพินจมองเสี่ยวชิวที่ยังทับตัวนางอยู่ด้วยสายตาสงสัยนางสาบานได้เลยว่าร่างเจ้าเนื้อของเสี่ยวชิวมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นมาอีกสี่ห้าซั่งพูดพลางนางก็ยื่นแขนออกไปโอบเอวเสี่ยวชิวเป็นการวัด

"โอ้โฮ คูสิ เอวเจ้าเพิ่มมาอีกสองนิ้วแล้ว"

"คุณหนู ข้าแค่เอาใหญ่ขึ้นนิ้วครึ่งเท่านั้น สองนิ้วที่ไหนกัน"
เสี่ยวชิวปฏิเสธหนักแน่น ไม่ยอมให้คุณหนูพูดถึงเอวนางเกินไปแม้สัก
เพียงครึ่งนิ้ว

"เฮอะ เฮอะ อย่าไว้วายเลย เจ้าลูกออกจากตัวข้าก่อนแล้วค่อย
ว่ากัน ข้าถูกเจ้าทับเกือบแบนแล้ว"

จื่อหลิวผล็องนางออกอย่างเห็นขัน

เสี่ยวชิวเพิ่งรู้ว่ายังอยู่บนตัวคุณหนู จึงรีบลุกขึ้น

"คุณหนู ข้าไม่ได้ทำให้ท่านเจ็บไข้ไหมเจ้าคะ"

"ไม่เป็นไร เจ้าแค่ทำให้ข้ารู้สึกว่กำลังถูกข้งทับเท่านั้น"

"คุณหนู ท่านแกล้งข้าอีกแล้ว"

เสี่ยวชิวทำปากเข็ดพร้อมถลิ่งตามองนาง

จื่อหลิวเห็นสีหน้าตัดพ้อนั้นแล้วก็นึกขันจนหัวเราะ จากนั้นก็ตบแก้ม
ที่เต็มไปด้วยเนื้อเบา ๆ

"ดูสิ เจ้าทำปากอย่างนี้ หน้ากลายเป็นซาลาเปาขาวนุ่มเชียว ข้าเห็น
แล้วนึกอยากกัดสักคำ"

แม้รูปร่างเสี่ยวชิวจะอ้วนไปหน่อย แต่หน้าตาก็น่ารักน่าเอ็นดูทีเดียว

"คุณหนู!"

"เฮอะ ข้าไม่แกล้งเจ้าแล้ว"

จื่อหลิวหัวเราะพลางหันมองไปนอกหน้าต่าง เห็นหญ้าเขียวสด สอง
ข้างทางปลูกต้นสนเขียวจี ใต้ต้นสนมีดอกไม้บานสะพรั่งรับฤดูใบไม้ผลิ
นางกล่าวอย่างรื่นเริงว่

"เกือบถึงสวนเรจิวสันต์แล้ว อยากพบหลังหลันเสี่ยวจิง นับตั้งแต่

หลังหลันออกเรือนไปกับท่านชายอวีซิ่ง ข้าก็ไม่ได้พบนางมาตั้งปีแล้ว"

สวนเรียวสันต์เป็นเรือนพักนอกเมืองหลวงของท่านชายอวีซิ่ง ภายในปลูกดอกไม้และพืชพันธุ์พืชต่าง ๆ วันนี้สวนเรียวสันต์จัดงานชุมนุมพฤษชาติ เชื้อเชิญญาติสนิทมิตรสหายทั้งหลายมาชมดอกไม้

จื่อหลัวเป็นสหายสนิทกับหลังหลัน เป็นธรรมดาว่าย่อมต้องได้รับเชิญ เชิญจึงเดินทางมาร่วมงานในวันนี้

"นับแต่คุณหนูหลังหลันออกเรือน ก็ตามท่านชายอวีซิ่งไปหยางโจว นางคงคิดถึงคุณหนูมากเช่นกัน"

เสี่ยวชิวรู้ดีว่าคุณหนูของตนรักใคร่สนิทสนมกับคุณหนูหลังหลันเพียงใด ที่คุณหนูหลังหลันได้ออกเรือนไปกับท่านชายอวีซิ่งสำเร็จดังปรารถนา คุณหนูของนางก็มีส่วนช่วยอยู่ไม่น้อย

"อืม"

จื่อหลัวรับคำเสียงเบา สายตาที่ทอดมองไปนอกหน้าต่างพลันเหลือบไปเห็นฉากดาวเลือดดละคลุ้ง นางเบิกตากว้างด้วยความตระหนก

เห็นเพียงดาบคมกล้าเป็นประกายเย็นเยียบพุ่งเข้าใส่ม้าสีชาวมดดาบกรีดคอหอยม้าขาดในชั่วพริบตา เลือดสดๆ ที่พุ่งออกจากคอม้ากระเซ็นต้องหน้าบุรุษผู้นั้น ใบหน้าที่เปื้อนคราบเลือดดูแล้วน่าสยดสยองหวาดหวั่น

ดูเหมือนเขาจะรู้ตัวว่ามีคนจับจ้อง บุรุษผู้นั้นซ่อนตาขึ้นมองมาทางนาง ดวงตาดำสนิทเย็นเยียบราวน้ำแข็ง จื่อหลัวรู้สึกเหมือนทรวงอกถูกกระแทกอย่างแรง นางตกใจจนชวนเซ หดศีรษะกลับเข้ามาในรถม้า

"คุณหนู เป็นอะไรเจ้าคะ"

"คนผู้นั้น...ฆ่าม้าตาย!"

นางรู้สึกคลื่นไส้ปั่นป่วน ภาพที่เห็นเมื่อครู่ทำให้นางอยากจะอาเจียน เสียชีวิตขึ้นศีรษะออกไปดู ความที่รถมาวิ่งห่างจากจุดนั้นมาพอสมควร แล้ว นางจึงเห็นเพียงภาพบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่ข้างๆ ม้าที่ล้มลง จึงกล่าวเป็นเชิงคาดเดาว่า

"ม้าตัวนั้นคงไม่เชื่อฟังกระมัง"

หันกลับมาเห็นคุณหนูสีหน้าไม่สู้ดี เสียชีวิตก็นึกในใจว่าคุณหนูคงตกใจ รีบหยิบกาน้ำร้อนที่รักษาความร้อนไว้ในกระติบไม้ไผ่ออกมา เทน้ำชาส่งให้คุณหนูจิบระงับสติ

"คุณหนู ตื่นน้ำชาหน่อยเจ้าค่ะ"

จื่อหลัวจิบน้ำชาคำหนึ่ง สะบัดศีรษะ สูดลมหายใจยาว นึกประหลาดใจอยู่ว่าตนมิใช่คนขวัญอ่อนถึงเพียงนั้น เหตุใดเมื่อครู่พอสบสายตากับบุรุษผู้นั้นถึงได้ตกใจจนมือเท้าอ่อนไร้เรี่ยวแรง

นางหยิบแท่งไม้จันทน์แท่งเล็กเท่านิ้วหัวแม่มือที่แขวนไว้ที่คอขึ้นมาดม พอสูดกลิ่นหอมของไม้จันทน์ ใจนางก็ค่อยๆ สงบลง

ไม่นานรถม้าก็มาถึงสวนเรjewสันต์

สองนายบ่าวถือเทียนเชิญผ่านเข้าประตูสวน บุปผชาติงามละลานตา ในฤดูใบไม้ผลิปรากฏยังเบ่งหน้า จื่อหลัวชมดอกไม้บานาพรรณอย่างไม่ละสายตา

ในสวนมีคนกำลังชมดอกไม้อยู่ไม่น้อย เสียงสรรวเสสนทนาดังขึ้นจากตรงนั้นที่ตรงนี้ที่

"จื่อหลัว ในที่สุดเจ้าก็มาแล้ว"

หลังหันซึ่งอยู่ไม่ห่างจากจุดนั้นได้ฟังคำรายงานจากบ่าว ก็รีบ

ออกมาต้อนรับนางด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

จื่อหลัวเข้าไปหาด้วยความยินดี

"ขออภัยหลังหลัง เหน้าข้าตื่นสาย จึงมาช้าถึงเพียงนี้"

นางกล่าวขอโทษ

"เมื่อคืนเจ้าทำอะไรหรือถึงไม่ยอมตื่น"

หลังหลังจูงแขนนางอย่างสนิทสนม พานางเดินไปทางโรงขมบุงปผชาติ ใบหน้างดงามเรียบร้อยนั้นปรากฏรอยยิ้มบาง ๆ คอยค้อมศีรษะเป็นเชิงทัก แยกหรือทั้งหลายตลอดทาง

"ข้าได้ยินมาว่าที่นอกเมืองมีบุรุษผู้หนึ่งมีรอยประทับที่แขน จึงออกจากเมืองไปดู กว่าจะกลับถึงบ้านก็ค่ำมืดแล้ว เมื่อคืนก็ฝันเหมือนเดิมอีก ตอนเช้าจึงตื่นสาย"

จื่อหลัวว่าแล้วก็มองสหายรักอย่างพินิจ เห็นใบหน้างดงามมีสีเลือดฝาด สีหน้าท่าทีเป็นสุข เห็นชัดว่าหนึ่งปีที่ผ่านมาหลังหลังมีความสุขในชีวิตสมรส พอดิดได้เช่นนี้ก็รู้สึกยินดีแทน

"แล้วพบคนผู้นั้นหรือไม่"

หลังหลังรู้ว่าฝันที่จื่อหลัวพูดนั้นหมายถึงอะไร จื่อหลัวมักฝันอย่างเดียวกันมาตั้งแต่เล็ก ทำให้นางพยายามหาเหตุไปเปิดแขนเสื้อของบุรุษทั้งหลายดู เพื่อตามหาบุรุษที่มีรอยประทับที่แขนอย่างในความฝัน

"ไม่พบ ปานของบุรุษผู้นั้นไม่เหมือนรอยประทับที่ข้าตามหา"

จื่อหลัวขมวดคิ้ว ถอนใจเบา ๆ คราหนึ่งก่อนจะกล่าวต่อไปว่า

"พักนี้ข้าฝันซ้ำ ๆ อย่างนั้นทุกคืน รู้สึกอยู่อย่างหนึ่งว่าตราบใดที่ยังตามหาบุรุษที่มีรอยประทับเช่นนั้นไม่พบ ชีวิตนี้ข้าคงไม่มีทางหลุดพ้นจาก

ความฝันนั้นไปได้แน่"

"ทุกคืน? ไม่ใช่ว่าเมื่อก่อนนี้เดือนสองเดือนเจ้าถึงฝันเห็นครั้งหนึ่ง
หรือหรือ"

หลังหลับประหลาดใจนิดๆ อย่างน้อยก่อนที่นางจะออกเรือนไปกับ
อวีซิ่งก็เป็นเช่นนั้น

"ไม่ผิด แต่เดือนนี้ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด ข้าถึงได้ฝันซ้ำๆ อย่างนั้น
ทุกคืน ข้าคิดว่าบางทีคนผู้นั้นกำลังจะปรากฏตัวขึ้นก็เป็นได้"

หลังหลับขบคิดครู่หนึ่งก็เสนอว่า

"จ้อหลัว เจ้าลองวาดรูปรอยประทับนั้นออกมา ข้าจะให้อวีซิ่งช่วย
ตามหาอีกแรง"

ก่อนหน้านั้นนางเคยได้ยินจ้อหลัวอธิบายลักษณะของรอยประทับนั้น
หากวาดออกมาได้ชัดเจนก็ยอมตามหาได้ง่ายขึ้น สามีนางรู้จักคนมาก หาก
ได้เขาช่วยเหลืออาจพอได้เบาะแส

"อย่างนั้นหรือ ประเสริฐนัก วันนี้ข้ากลับไปจะวาดออกมาให้ได้"

จ้อหลัวตาเป็นประกาย จากนั้นก็คิดขึ้นมาได้อีกว่า

"ไหนๆ แล้วข้าก็จะวาดออกมาหลายๆ ภาพ เอาไปปิดประกาศไว้
ตามที่ต่างๆ ไม่น่ว่าจะพบตัวเขาเร็วหน่อย"

ระหว่างสนทนา ทั้งสองก็มาถึงโถงชมบุปผชาติ เพิ่งนั่งพักได้เพียง
ชั่วครู่ ทานชายอวีซิ่งก็ส่งคนมาตามตัวหลังหลับไป

จ้อหลัวนึกในใจว่าสหายรักคงไม่อาจปลื้มตัวกลับมาอยู่เป็นเพื่อนนาง
ได้เร็วนัก จึงเดินออกจากโถงชมบุปผชาติมาเดินเล่นในสวน

สวนเรียวสันต์มีชื่อว่าเพาะปลูกดอกไม้ใบหญ้าแปลกพิสดารนานาชนิด